

S&A LINDSKOG

Ett litet smakprov av Sommaren vid Skärsjön

Snezana och Andie Lindskog

Fars nyaste älsklingsåk, en blekgrön Mercedes Benz 200D, stannade vid vägrenen. Jag hade halvslumrat hela resan till farfars stuga. Orden var svåra att dela med fadern. Andetagen var sträva och ansträngda.

”Ja, så var vi framme Johan. Du ska veta att Västerbergs har lovat mig att hålla ett öga på dig. Och vid sommarens slut kan det kanske bli folk till och med av dig.”

”Jag gör mitt bästa far.” Min röst bar knappt. Jag tog min lilla resväska och skinnpajen över armen och böjde mig ner för att ta farväl. Han nickade och höjde armen till hälsning med sin invanda gest som visade att han inte hade någon förståelse eller sympati för mig, hans son.

Grusvägen till stugan kändes som en stig mot en halv frihet. Västerberg skulle ju hålla ett öga på mig hette det. Men nog kunde jag själv rå över mina handlingar. Det knastrande ljudet av mina skor mot gruset väckte minnen från skolgården när jag som elvaåring sprang i mina nyköpta fotbollskor mot planen och slagsmålet som jag ofrivilligt hamnade i.

”Oj, titta på Johan, han tror han kan spela bättre fotboll i sina nya fotbollspjuck”, ropade Kalle och siktade en stenbumling mot min panna.

Jag kände hur den vassa stenen gjorde hål i huden och tog med handen mot det onda, blödande stället. Ögonblicket efter störtade han mot mig och fick med sig både Jan och Krister. Strax var vi som ett slingrande ormbo på marken. Smärtan av slagen mot min rygg fick mig att förlora andetag. Hakan och kinden var öppna sår. Håret i Jans greppande näve brände i hårfästet. Nils anslöt sig och satte sig gränsle över min kropp, grep om mina handleder och tryckte sin kropp mot min. Jag kände hur jag stelnade, och hårdnade. Jag försökte slita mig, tänka bort att hans kropp trycktes mot min och vred mig så gott det gick i hukande ställning för att döljaståndet. Mina blossande kinder gick inte att dölja, men kanske var det bara jag som kände hettan.

Jag svalde beskt av minnet som var det första som gav mig vetskapen om att jag var annorlunda. Inget gick att förändra, känslan fanns där då och fanns där ännu. Fabrikören, fader Lars-Erik Franssons förhoppningar om kommande arvingar skulle förbli lika grusade som grusvägen som jag vandrade mot farfars stuga.

Växtligheten och det fuktiga gräset glittrade i kvällssolen efter den hastiga regnskuren som kom under eftermiddagen. Trädgården prunkade. Gula, lila och mörkröda blomster. Jag kände bara igen lavendeln, inga andra namn fanns i mitt blomsterregister. Grinden var halvöppen, hängde löst i det ena gångjärnet som också var rostfrätt. Gången var igenväxt. Stora grästuvor hade nästan dolt stenarna som farfar en gång i sin ungdom hade lagt med omsorg. Nycklarna fann jag under en blomsterkruka under bänken på farstukvisten exakt på stället, som mor hade beskrivit. Den fuktiga lukten i

stugan vittnade om att här inte hade varit någon på länge. Sommarstugan behövde vädras, det luktade fuktigt och unket.

Här fanns jag ensam lämnad i utkanten av ingenstans. Västerbergs skulle komma med kvällsmaten om en stund. Jag packade upp kläderna ur den lilla resväskan. För att få bort fuktlukten i stugan behövdes en eld i kaminen. Jag traskade genom de fuktiga grästuvorna mot den lilla vedboden, fyllde korgen med ved som jag tänkte kunde duga att få fyr på. Jag lyssnade efter tystnadens små ljud, vindens sus i äppelträdet, fåglarnas glädjetjatter, små insekters surr och hjärtslagen i min bröstorg. Helt skrämnd ryckte jag till när jag hörde en röst riktad mot mig.

”Är det du som ska hjälpa till med skördarbetet i sommar hos Västerbergs? Lars heter jag”, sa han ganska högt som för att försäkra sig om att jag hörde honom.

När jag vände mig om såg jag honom. Kanske lika gammal som jag. Han stannade cykeln och la sin hand mot det rangliga staketet.

”Ja, jag heter Johan. Bor du i närheten?” frågade jag medan jag granskade hans ansikte som blev varmt belyst av kvällssolen.

”Jag bor hos mor Anna, nerför backen, jag ska också arbeta på Västerbergs gård i sommar så vi kommer att böja rygg och pumpa muskler tillsammans.” Skyndsamt log han efter sina ord och letade efter min blick. Leendet var frikostigt, tänderna blänkte vita.

”Tillfälligt eller är du från trakten?” frågade jag.

”Nej, jag ska jobba här i sommar ... Jag glömde förresten, Västerbergs kunde inte komma över med maten, så de bad mig. De sa att du skulle komma över imorgon på kaffe med dopp. Fint ska de va för stadsbon”, sa han och drog fingrarna genom den långa luggen som störde hans synfält och räckte över matpaketet.

”Jag ska just elda i kaminen, har du tändstickor, har nog förlagt mina och vet inte ens var jag ska börja leta”, sa jag.

”Jo, du kan få min ask, jag har en ny Zippo och Pall Mall om du är sugen? Röker du förresten?”

”Ja, och jag hade behövt en nu”, sa jag och trevade över bröstfickan.

”Jag bjuder.” sa Lars som redan hade skakat fram de filterlösa cigaretterna ur den skrynkliga mörkröda förpackningen.

Lars satte sig på bänken mitt emot mig på farstuvisten och drog ett djupt halsbloss. Jag betraktade honom och fann hans taniga kropp attraktiv, avundades honom. Han bar en svartröd rutig skjorta, uppknäppt långt ner som visade hans mörka behåring på bröstet. Återigen drog han fingrarna genom luggen och tittade på mig med en uppmärksam blick.

”Är det ert sommarställe, här bor ingen annars eller?” frågade Lars.

”Min farfars hus, vi brukade komma hit när jag var liten, för att bada i Skärsjön, mycket har förändrats, trädgården och bersån är igenväxta, huset förfallet,” sa jag med nostalgi i rösten.

Cigaretttröken virvlade och dolde min blick som trevade längs Lars hals och bringa. Jag sansade mig och vände blicken mot solnedgången.

”Gillar du att fiska, gott om fisk i Skärsjön, man kan tjäna extra slantar på gädda och ål,” sa Johan och försökte återfå min uppmärksamhet.

”Jag har fiskat en del i sjön, bäst nappar det i gryningen. Har fått många stora abborrar där. Tror att vi har spön och flugor kvar i förrådet, hade varit kul”, sa jag och drömde mig för ett ögonblick tillbaka till barndomsåren.

”Jag har tänkt ta till puben i Dagås för en öl flera gånger, nu när jag har en jämnårig här hade det varit kul med sällskap, följ med vet jag”, sa han och väntade på mitt svar.

”Hm... Har du inte varit där förut?” frågade jag medan jag försökte bestämma mig om jag skulle eller inte.

”Näää känner ingen här, är lite nyfiken”, sa han och tystnade.

”På brudar... eller bara sugen på öl?” var min försiktiga fråga.

”Öl mest”, sa han och undvek min blick.

”Vi kan ta en öl, ingen risk att du avviker med någon läcker brud och lämnar mig själv då”, sa jag och småskrattade.

”Har aldrig fått det till att funka med brudar”, sa han och vände huvudet mot kvällshimlen för att undvika min blick.

Jag reste mig upp från bänken fast jag ville sitta kvar länge.

”Ja, vi syns väl imorgon.” Han nickade. Jag granskade hans ryggtavla på väg mot cykeln och önskade att maten hos Västerberg serverades senare, mycket senare, inte om tio minuter. När cykeln knappt syntes på grusvägen la jag fimpen i krukan där nyckeln hade legat och gick in med veden och smörgåsarna. Jag undrade om de gamla Kalle Anka tidningarna fanns kvar i tidningsstället.

Jag hittade inte Kalle Anka-tidningarna. Smörgåsarna var någon slags bondlimpa, nybakad med knapriga kanter och det rökta fläsket mellan skivorna var gott men slipprigt att hålla i. Men antagligen var maten kraftigare på landet. Grisarna var ordentligt gödda och det tyngre arbetet krävde säkert denna oanständigt feta mat. Jag hade inte fått något vatten med från Västerberg och undrade om pumpen fortfarande fungerade. Har hört att man egentligen ska hålla vatten i hålet vid handtagets topp för att få i gång den men hur gör man när man inte har något vatten alls?

Pumpen fungerade. Utedasset luktade inte lika vidrigt som förr. Kanske har allt återgått till jorden. Och tidningspapper fick duga. Hur resten av min kväll skulle förflyta visste jag inte. Hur skulle alla de kommande kvällarna bli? Skulle jag sitta här ensam?

Den gamla radion kanske kunde ge förströelse. Namnet på apparaten var slitet men jag kunde fortfarande läsa att det var en Philips. Fast det visste jag egentligen. Den hade funnits med redan innan jag föddes. Bra grejer från tidigt trettiotal men den brusade bara. Jag hade velat lyssna på Radio

Luxemburg men nu fick jag lyssna på låten i huvudet som ofta spelade mig ett spratt i hjärnan. Jag var tretton år när jag hörde den första gången och blev fullständigt tagen av den. The great pretender av The platters.

Precis hela texten tilltalade mig med sin tydliga sanning som passade in i mönstret mitt liv hade formats till. De sorgliga orden handlade om mig och hur jag tvingades vara någon annan och låtsas hela tiden. Ord som jag upprepade så ofta inom mig. Nu sjöng jag i min ensamhet. Och ensam var vad jag skulle förbli troligtvis resten av mitt liv. Jag var beredd på det i alla fall. Stor lögnare, skulle jag vilja översätta meningen i låten. Glädjen var en clowns, och masken jag bar dolde den jag var.

Kaminen fungerade. Det rök inte in som tur var. Om det blev för varmt fick jag väl öppna både fönstret i stora rummet och det lilla i köket så att det blev tvärdrag. Kvällen ville inte ta slut. Mörkret hånade mig. Hur skulle jag fördriva tiden? Bokhyllan var full av klassiker. Albert Engströms gubbar, hela volymen. Jag öppnade den, 1947 års upplaga. En massa karikatyrteckningar och skämtsam text som inte alls föll mig i smaken. Den var tarvlig och flera stycken var skrivna som för att briljera med nedvärderande ton. ”Varför klår du alltid din kärring så förbannat? För då aset säger att ho är olyckligt gift.” Läser folk ens sådant? Fast kanske kunde jag somna till den. Eller inte.

Det smaklösa påminde mig om att mor blev slagen av far. Hon fick inte bara vassa örfilar utan även knytnävar. Förbaskade jävla människa. De få gånger hon försökte försvara mig från de haglande slagen fick hon själv ta emot både glåpord, och slag. Mors ansikte blev blåslaget. Ögonvitor blodsprängda, läppar spruckna och ögonen igensvullna. Mig slog han mest över ryggen och armarna. En gång fick jag ett ordentligt slag i magen. Och när maten kom upp tvingade han mig att torka upp. Vilka skittankar! Skulle de förfölja mig livet ut?

Nästa bok jag drog ut ur bokhyllan var samlade verk av Jack London. Det kanske var något. Utgiven 1929. Farfar och farmor har säkert läst denna flera gånger. Pärmarna var slitna och bladen gulnade. En klassiker som jag bläddrade i för några år sedan men ratade då.

Matpaketet var väl tilltaget. Säkert var tanken att smörgåsarna skulle räcka till frukosten också. Omtänksamt. Cigaretten smakade gott efter det bastanta målet. Jag sneglade på armbandsuret, hur skulle jag fördriva förmiddagen tills det var tid för fika hos Västerbergs? Ett dopp i sjön först och sen en liten omväg till lanthandeln. Det behövdes ett och annat ätbart, ett litet matförråd, något till frukostar och kanske något gott att knapra på om kvällarna. Cykeln i skjulet hade punktering på bakdäcket och den kunde jag inte laga själv så det fick bli en promenad. En lång promenad, men det var vad jag behövde, samla mig och skaka av mig en del tankar.

Från sjön till Vadås tog det kanske en timme men det fick tiden att gå i alla fall. Och pengar hade Fransson gett mig så att jag skulle klara mig ett halvår minst, ville väl att jag skulle slippa fråga Västerberg. För vad jag förstod så skulle ingen betalning utgå för sommarjobbet.

Den lilla lanthandeln hade allt från örter på glasburk till synålar och saftkokare i blekgul emalj med gröna kanter. Jag kände mig vilse, visste inte åt vilket håll jag skulle titta. Den unga kvinnan försökte göra anspråk på min uppmärksamhet med ett tillgjort leende. Jag nickade och drog på smilbanden. Var hon vacker? Jo det var hon nog. Särskilt leendet. Men anledningen att jag fanns i affären var att proviantera för ett antal dagar och inte betrakta kvinnor.

”Jag behöver bröd, skinka, ost och smör, och leverpastej, eller nej glöm leverpastejen. Tror inte att den håller så länge.” Kylskåp fanns inte i stugan, bara en jordkällare. Så det gällde att inte handla för mycket, så att det gick till spillo.

”Något mer?” Jag tyckte inte om hennes röst. Den var gäll och stegrade sig vid varje meningsslut.

”Jo, och så kaffe, och kardemummaskorpor, det måste jag ha.” Hon vecklade upp en papperspåse.

”Jaha och hur många?”

”Det får nog vara tolv, eller femton, ta det. Det hade jag nästan glömt.” Det skulle bli gott att ha till fika på kvällskvisten. Jag hade ingen kasse och fumlade med varorna. Visste inte hur jag skulle bära allt. Hon plockade fram en påse i grov väv och började packa ner mina varor.

”Du kan ju lämna tillbaka den nästa gång du handlar.” Jag ville ut ur affären så snabbt det gick. Biträdet, flickan var påträngande och jag längtade till en helt annan plats.

Vägen tillbaka gick ännu snabbare. Jag såg på klockan, fortfarande var det gott om tid. Jag vred lite på klockan som hade klibbat mot huden av värmen och blev påmind om att det dyrbara armbandsuret av märket Omega Seamaster var förra årets julklapp av far, kanske handlade det om skuld.

När jag kom in på grusvägen kunde jag se Västerbergs gård. Den var större än jag mindes den. Det brukar vara tvärtom, när man växer upp blir allt mindre än förut men kanske har Västerberg byggt till, utökat sitt jordbruk. Det var nervöst. Skulle Nils Västerberg känna igen mig? Fanns Britta fortfarande kvar på gården? Och Lars, arbetade han på fältet fram till kvällen? Hur långa var arbetsdagarna? Många frågor som jag förhoppningsvis skulle få svar på. Vid infarten stod en kärra med två fastspända hästar. En lastbil med ett stort flak som var tomt. Jag gick runt lastbilen och såg ingången. Jag hade hoppats att någon skulle vänta på mig men så insåg jag att jag var tidig. Å andra sidan hade Lars inte angett någon

tidpunkt. Klockan var lite över två. Skulle jag våga knacka på? Men nu när jag redan var här kunde jag lika bra begrava blygheten tänkte jag.

”Är det någon hemma, någon i stugan?” Jag lyssnade och tyckte mig höra både röster inifrån och steg som kom allt närmare.

”Men är det inte Johan, tänk att det har blivit en vuxen karl av dig.” Britta satte händerna runt midjan, där den antogs vara, men så var det nog med husmödrar, de behövde inte tänka på baddräkter eller inskurna klänningar.

”Mor Britta, inte en dag äldre sen vi sågs senast. Ja, här har du mig.” Jag gick fram och hon förstod att jag inte drog mig för att få en kram av henne.

”Men skojare där. Du har då nektar på tungan. Jag trodde ... ja vi trodde att du skulle komma mycket senare. Men kom in. Vi har inte fikat klart efter middagen ännu och kakfaten står framme.” Hon gick före mig. Tygkassen med varorna la jag på hallmöbeln. Jag dröjde, mina Salamander skor var hårt snörade. Det var dumt tänkt att jag inte fick med mig ett par slitna skor att jobba i men kanske Västerberg hade trätofflor som jag kunde låna. Det doftade ombonat, inte som hemma. Men det handlade säkert om minnen.

”Här kan du sitta.” Britta drog ut stolen. Jag satte mig ner, en aning bortkommen och såg runt bordet. Lars satt där och Västerberg mindes jag fast det gått en del år sedan sist.

”Ja, välkommen hit, Johan. Det ska bli ett nöje att ha dig här i sommar och Lars träffade du igår.”

”Visst.” Jag tittade mot Lars och visste inte vad jag skulle göra av händerna som jag hade lagt på bordet. Jag hoppades att de inte såg de nervösa rörelserna när jag snabbt la dem i knät.

”Vi har mer mat om du är hungrig, eller du vill kanske hellre ha fika?” sa Britta entusiastiskt.

”Jag fikar gärna, giffarna ser frestande ut. Jag minns tant Brittass läckra kakor, sommarens höjdpunkter att få fika här.” Jag ansträngde mig att vara som vanligt men lyckades nog dåligt. Magen åkte karusell. Hela jag var som instängd i en skolåda. Lars tittade på mig. Han undrade säkert vad jag var för en typ.

”Jag föredrar att ni säger mor Britta. Det där med tant får vänta lite till. Det gör mig onödigt gammal och så känns det så formellt. Lars har redan anammat det, den tid han har varit på gården.” Hon skrattade till och såg först på Lars och sedan på mig.

”Mor Britta blir mycket bra.” Jag nickade för att bekräfta orden ytterligare. Mor Britta stod kvar knappt en sekund efter mina ord innan hon vände mot köket.

”Och här kommer jag med rulltårta. Tänkte att vi ska fira att du har kommit till oss.”

”Rulltårta! Har någon humla surrat till mor att jag älskar rulltårta?” Äntligen fann jag mig och kände igen mitt jag. Lars skrattade till. Västerberg

lyfte på mungiporna, tog en skiva rulltårta. Jag var glad över att den inte var rullad i socker. Pinsamt om jag blivit vit om hakan och munnen.

”Ja, det är väl bara att ta för sig när det ska firas idag. Ta du också Lars.” Bonden Nils, så kallades Västerberg av många – även av min farfar – njöt av bakverket och tog en skiva till.

Samtalet gick trögt fast både kaffet och kakorna inmundigades långsamt. Lars såg ofta ner i kaffekoppen. Britta gav oss en påtår och jag satt som på fluffig bomull, sjönk upp och ner i stolen och hoppades att ingen skulle märka det. Vad hade jag egentligen väntat mig, att jag skulle klara detta möte utan att vara nervös?

”Men Johan berätta nu, när får vi se dina föräldrar här igen? Förr om åren var ni här ofta.

”Det vet jag faktiskt inte, far har blivit så upptagen på senare tid och antalet anställda i hans firma växer hela tiden. Bara i våras har han anställt ett femtiotal för att tillgodose tillväxten.” Jag hoppades att Nils inte skulle fråga mer för jag kände inte för att prata om far, ej heller skryta, vilket definitivt kändes enligt min mening. Jag ville egentligen inte avslöja något om mig själv men orden om far och hans verksamhet kom ut ogenomtänkt.

Sommaren skulle förhoppningsvis bli skönare än vistelsen hemma i stan trots att jag skulle få slita med lantbrukssysslor.

”Lars, du kan ju bekanta dig med Johan nere i byn. Det finns många jäntor som hade varit glada att se er på dansbanan. Två rediga unga män med glimten i ögat.”

”Tja, jag är inte så mycket för dans, men Johan kan ju ta dit själv, givetvis kan jag visa honom dit. Jag har varit några gånger på fiket i Vadås och på puben. De har en jukebox och ja, jäntor hänger där också.”

”Ja, vad tror du Johan? Det kanske inte är som i stan men nog kan ni sysselsätta er på lördagskvällarna.”

”Jag är heller inte för dans, har aldrig varit, men jukebox och pub det gillar jag.” Det kändes bra att jag fick fram att jag inte tyckte om dans, varken på loge eller någon annanstans.

”Ja, då får vi väl återgå till arbetet Lars, och jag föredrar att mina grabbar är här i tid. Alltså prick klockan sex på morgonen, då bjuder Britta på frukost. Då berättar jag och Lars om vad som ska göras om dagarna. Jo, jag glömde nästan ... den nya mjölkerskan Marianne äter kanske också med oss, om mjölkkanorna är fyllda, det vill säga.”

Jag gick efter Nils, hallen var rymlig och risken för att det skulle bli trångt var liten. Men jag hade mina skosnören att ordna. Bonden hade redan gått ner för trapporna. Lars hade bara trätofflor att trä på fötterna men ändå kändes det som om han dröjde. Luften mellan oss snurrade runt flera varv i samma riktning. Jag var tyst. Flugan som surrade mellan oss tystnade och landade på den svartfläckiga spegeln. I spegeln såg jag att Lars försökte le, men hans ansikte blev snabbt stramt. Men så ljusnade hans blick.

”Om du vill kan vi ta en öl imorgon, det är ju fredag.”

Det vill jag gärna”, sa jag, nickade och log. Redan imorgon, tänkte jag upprymt. Jag såg fram emot både arbetsdagen och kvällen på puben.

Jag traskade hem mot stugan med tygpåsen dinglande. Mina dyra Salamanderskor blev dammiga. Jag hade glömt att fråga om tofflor men under morgondagen skulle det säkert ordna sig. Britta hade packat ner tre bitar rulltårta till mig, så kvällen var räddad. Jag kanske kunde ta en tur till Skärsjön igen. Att ha sjön så nära och ta ett dopp heta sommardagar var något jag hade sett fram emot.

Puben var stängd, skulle öppna först om en halvtimme. Jag blickade menande över gatan. *Agnes fik* var belyst och fyllt med fikasugna som bubblade och skvallrade över en java.

”Ja, vi kan ta en kopp i väntan på gott öl”, sa Johan och vände kosan och cykeln över gatan mot fiket. Jag följde efter, granskade hans ryggstavla och musklerna som smidigt rörde sig under skjorttyget och gjorde min bröstkorg trång av andetaget som dröjde sig kvar. Ett tomt bord längst ner i hörnet passade bra.

”Jag tar bara en slät kopp”, mumlade han och satte sig mittemot mig. Det fanns något i Johans blick som fick mina tankar att vandra. Jag såg hans hand som lyfte koppen mot läpparna och insöp med en flyktig blick de finmejslade ansiktsdragen. Hans ansikte påminde mig om en staty utmejslad av finaste marmor, om en ungdomlig grekisk gud. Vi såg in i varandras ögon en kort stund tills jag motvilligt men bestämt sänkte blicken mot min bruna kaffedryck, skruvade på mig oroligt och undrade om människorna omkring oss kunde se vad som doldes bakom min iakttagande blick. Kunde man se på mig att jag var annorlunda, att jag föll pladask för Johan som satt mittemot mig. Om andra såg kanske Johan också såg och förstod.

”Hur är Wästerbergs att jobba för, för du har väl jobbat där något redan?” Min replik var framkallad ur tystnaden och behövdes för att rensa den täta stämningen som hade tjocknat ytterligare av att jag hade betraktat honom en lång stund utan ordväxling.

”Japp, jag har varit där två veckor redan och Wästerberg själv är en reko snubbe, lika så de omkring honom. Det ska nog gå bra, oro dig inte”, sa han med ett leende som jag verkade ha längtat efter.

Johan sneglade på sin tomma kaffekopp och sedan på armbandsuret. Lyfte ansiktet mot mig men sa inget. Gesten hade förmedlats ordlöst.

”Jaha, är det tid”, frågade jag med en röst full av öllängtan och något mer.

”Visst”, sa han och reste sig upp.

Efter tre öl började jag känna mig varm i andetagen, musiken från jukeboxen gjorde mig munter. Vi hade berättat en del om varandra för varandra, obehindrat. Johan hade hoppat av sista året av sin utbildning och sökte ett fast jobb. Jag berättade om mina misslyckanden men inte om min fars produktion och grunden till att jag fanns i farfars stuga.

Vi beställde en sista öl. Servitrisen log mot Johan.

Jag knäppte upp två knappar på min kornblåa skjorta och försökte svalka mig med ölunderlägget.

”Söt eller...?” frågade jag och riktade min granskande blick mot bardisken.

”Vem, var?” sa Johan frånvarande, min nyfunne vän och tittade frågande på mig, hade mina aningar varit rätt redan från början?

Everly brothers sång som hördes från jukeboxen när vi lämnade puben dröjde kvar i min hjärna.

Never felt like this until I kissed ya, How did I exist until I kissed ya...

Johans cykel vinglade till. Kanske en öl för mycket, tänkte jag.

”Stanna, vi kan sätta oss i diket och ta ett bloss!” uppmanade jag och hoppades att han ville.

Vi satte oss ner fortfarande upprymda och aningen berusade. Fumligt tände han min cigarett med sin Zippo tändare. Han höll lågan tänd en lång stund med händerna kupade som om han ville att den skulle överleva för evigt. Vi såg varandra i ögonen länge i det fladdrande skenet. Jag kände hans andedräkt mot min kind och rös till. Detta var inte som den gången med Fredde i föräldrarnas källare. Detta var annorlunda. Hela min kropp skälvde och jag kunde inte dölja det.

Johan la sig ner i gräset och vände huvudet mot mig. När han drog sitt halsbloss kunde jag inte undgå hans leende blick i den ljusa sommarnatten. Jag la mig på sidan mot honom och råkade placera min hand intill hans lår. Han flyttade sig inte bort från mig, han makade sig istället mot min kropp. Inombords jublade jag när han hastigt fimpade cigaretten och rullade över sin kroppstyngd mot min för att tilldela mig en innerlig och efterlängtd kyss. Där låg vi med himlen som vittne och kysste varandras kroppar till bristningsgränsen. Min kropp bågnade. Jag kände en tår rinna ner mot gräset. Inga ord sades.

Vi klädde på oss och cyklade iväg raskt.

”Vi ses”, sa Johan med en osäker viskning när vi skiljdes åt vid vägskalet.

”Ja, vi ses.”, var vad mina osäkra läppar vågade dryfta.

Veckorna som gick kändes bittersöta och fulla med hopp men Johan undvek mig.

Läs fortsättningen i hela versionen ”Vi badade i Skärsjön.”

Året är 1964.

Johan och Lars arbetar på Västerbergs gård under sommaren. Bådas föräldrar har vänt dem ryggen i tron om att deras perversa ådra ska botas genom hårt arbete. De skulle umgås efter de tunga arbetsdagarna på lantbruket, som vänner. Fiska och bada i Skärsjön och sitta på Hennings bar för en öl eller två. Men sommaren blir en plåga. Att vara annorlunda och ses som sjuk på grund av den man är blir tungt att bära på. Lars bjuder ut Marianne på dans och hoppas bli sig själv så som förväntas av föräldrar och omgivningen. På gården finns även mor Britta som visar sig bli nyckeln till Lars och Johans framtid.

Omdömmen

"Fantastiskt fin romans i historisk miljö, en levande skildring av det förgångna och av förlegade attityder som än idag spökar, med ett vackert avslut."

"Manuset är välskrivet och språket är rikt och detaljerat. Boken fångar läsarens intresse direkt från början."

"Berättelsen är en upprättelse – för allas rätt till kärlek, omtanke och att bli accepterade för den man är."

